

Usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28.04.2005, sp. zn. 1 To 19/2005, ECLI:CZ:VSOL:2005:1.TO.19.2005.1

Číslo: 47/2006

Právní věta: Odvoláním podaným proti rozhodnutí soudu prvního stupně, jímž byl ukládán společný trest za pokračování v trestném činu podle § 37a tr. zák., se nelze účinně domáhat změny výroku o vině v části, která je přejímána z dřívějšího pravomocného rozsudku zrušeného zčásti nebo v celém rozsahu v rámci ukládání společného trestu. Tato skutková zjištění není odvolací soud oprávněn přezkoumávat, i když je odvolatel výslovně napadá.

Soud: Vrchní soud v Olomouci

Datum rozhodnutí: 28.04.2005

Spisová značka: 1 To 19/2005

Číslo rozhodnutí: 47

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Pokračování v trestném činu, Řízení o odvolání

Předpisy: § 249 odst. 1 tr. ř.
§ 254 tr. ř.
§ 37a tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Olomouci jako nedůvodné zamítl odvolání obžalovaného J. H. proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci, ze dne 7. 10. 2004, sp. zn. 53 T 2/2004.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, ze dne 7. 10. 2004, sp. zn. 53 T 2/2004, byl obžalovaný J. H. uznán vinným pokračujícím trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, odst. 4 tr. zák., kterého se podle skutkových zjištění nalézacího soudu dopustil tím, že:

na základě smlouvy ze dne 26. 4. 2002 uzavřené mezi a. s. JMP B. a obžalovaným jako soukromým detektivem vystupujícím pod obchodním jménem J. H. M. D., detektivní kancelář v P., jejímž předmětem bylo splácení pohledávky vůči JMP, a. s., P. za dlužníkem s. r. o. B., v P., ve výši 7 008 096,70 Kč, pro což byl vybaven i plnou mocí k přebírání peněz, převzal od s. r. o. B. v sídle této společnosti na adrese v P., ve dne 26. 6. 2002 částku 100 000 Kč, dne 26. 7. 2002 částku 240 000 Kč, dne 9. 8. 2002 částku 270 000 Kč a dne 15. 8. 2002 částku 131 133,50 Kč. Dále převzal na přesně

nezjištěném místě v B. dne 29. 8. 2002 částku 240 000 Kč, dne 25. 10. 2002 opět v sídle společnosti B. částku 5 311 295 Kč, které měl předat a. s. JMP B., což však neučinil a peníze použil pro svoji potřebu, čímž způsobil a. s. JMP B., škodu ve výši 6 292 428,50 Kč,

současně nalézací soud zrušil podle § 37a tr. zák. výrok o vině pokračujícím trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zák., jímž byl obžalovaný uznán vinným rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 15. 7. 2004, sp. zn. 1 To 43/2004, jakož i celý výrok o trestu z téhož rozsudku, jakož i další výroky, které v uvedeném výroku o vině měly svůj poklad,

Nalézací soud za uvedený pokračující trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, odst. 4 tr. zák., jímž obžalovaného uznal sám vinným, a za sbíhající se trestné činy podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 2 tr. zák. (5x), § 250 odst. 1 tr. zák. (1x), pokusu trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1, § 250 odst. 1, odst. 2 tr. zák. (1x) a dílem dokonáný a dílem nedokonáný trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 2 tr. zák. a § 8 odst. 1, § 250 odst. 1, odst. 2 tr. zák. ve stádiu pokusu (1x), jimiž byl uznán vinným pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Přerově ze dne 3. 3. 2003, sp. zn. 2 T 253/2001, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 20. 5. 2004, sp. zn. 2 To 155/2004, obžalovanému podle § 248 odst. 4 tr. zák. za použití § 35 odst. 2 tr. zák. uložil společný souhrnný trest odnětí svobody v trvání sedmi roků. Současně nalézací soud rozhodl o zrušení výroku o trestu z rozsudku Okresního soudu v Přerově ze dne 3. 3. 2003, sp. zn. 2 T 253/2001, jakož i všech dalších rozhodnutí na tento výrok obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Obžalovaného pro výkon uloženého trestu zařadil podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. do věznice s ostrahou. Podle § 49 odst. 1 tr. zák. a § 50 odst. 1 tr. zák. mu dále uložil trest zákazu činnosti spočívající v předmětem podnikání „služby soukromých detektivů“ a zprostředkovací služby na dobu osmi let. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit na náhradě škody poškozenému - JMP a. s., se sídlem v B., částku 6 292 428,50 Kč.

V zákonné lhůtě podal proti rozsudku prostřednictvím svého obhájce odvolání obžalovaný. Opravným prostředkem napadl veškeré výroky rozsudku soudu prvního stupně. Obžalovaný setrval na svém názoru o oprávněnosti ponechání si provize, nemohl se proto v této části dopustit zpronevěry. K obsahu smlouvy, kterou podepsal dne 25. 10. 2002, namítl, že tuto připravil ing. K., on údaje nekontroloval, nemůže garantovat jejich správnost. Jelikož byl omezen na osobní svobodě, nemohl žádným způsobem ovlivnit doručení korespondence soudu a jemu do věznice. Sám byl podveden jednáním třetí osoby. Uvedený ing. K. bydlel s nějakou paní, jeho jméno nemuselo být na zvonku. Svědek S. prokázal, že jej vezl do P. v den, kdy podepsal smlouvu. Protože jeho obhajoba nebyla vyvrácena, navrhl, aby byl obžalovaný v celém rozsahu zproštěn podle § 226 písm. a) tr. ř. a poškozená organizace byla odkázána se svým nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních.

Z podnětu podaného odvolání přezkoumal vrchní soud napadený rozsudek (avšak toliko v rozsahu modifikovaném zněním § 37a tr. zák.) a dospěl k závěru o nedůvodnosti odvolání obžalovaného.

Obžalovaný napadl svým odvoláním rozsudek soudu prvního stupně ve všech jeho výrocích a domáhal se toho, aby byl podle § 226 písm. a) tr. ř. obžalovaný v celém rozsahu zproštěn. Tento požadavek zjevně překračoval oprávnění odvolacího soudu. Přestože rozsah přezkumu vymezuje zásadně odvolatel (§ 254 odst. 1 tr. ř.), a to přesným označením výroků, které odvoláním napadá (§ 249 odst. 1 tr. ř.), nekryje se rozsah přezkumné povinnosti zcela s tím, co odvolatel namítá. Rozsah přezkumu je podle příslušných ustanovení zákona buď širší (§ 254 odst. 2, odst. 3 tr. ř.), nebo užší (§ 37a tr. zák.). Z dikce posledně citovaného ustanovení totiž plyne, že při aplikaci § 37a tr. zák. soud po zrušení výroku o vině pokračujícím trestným činem znovu rozhodne o vině pokračujícím trestným činem při vázanosti skutkovými zjištěními ve zrušeném rozsudku. Přejímané části pokračujícího trestného činu (skutková zjištění obsažené v dřívějším pravomocném odsuzujícím rozsudku) jsou podle zákona *expressis verbis* závazná pro soud prvního stupně, avšak z logických souvislostí jsou

závazná i pro soud odvolací, neboť tato již nepodléhají jeho přezkumu. Odvolací soud se proto nemohl zabývat opakovanými námitkami obžalovaného, které směřovaly ke skutkovým zjištěním (a následně i právní kvalifikaci činu), která do výroku o vině byla převzata v důsledku aplikaci § 37a tr. zák. Předmětem přezkumu odvolacího soudu v posuzované věci byla jen správnost skutkových zjištění stran útoku spáchaného obžalovaným dne 25. 10. 2002, správnost právní kvalifikace tohoto dílčího procesního skutku (§ 12 odst. 12 tr. ř.), správnost posouzení všech dílčích skutků (přejímaných a nově vysloveného) v podobě jednoho pokračujícího trestného činu, tj. správnost aplikace § 89 odst. 3 tr. zák., a správnost dalších napadených výroků, tj. výroků o trestu a náhradě škody.

Námitkou o oprávněnosti ponechání si části vymožených prostředků není nutno se v tomto rozhodnutí zabývat, neboť se vztahuje ke skutkovým zjištěním, která nejsou předmětem přezkoumávání odvolacího soudu.. Povinností odvolacího soudu je totiž reagovat jen na námitky, které se vztahují k přezkoumávané části rozsudku. Předmětem přezkumu odvolacího soudu na podkladě nynějšího odvolání obžalovaného - jak již bylo naznačeno- byla jen skutková zjištění ve vztahu k částce 5 311 295 Kč a vztah těchto skutkových zjištění ke zjištěním přebíraným do výroku rozsudku postupem podle § 37a tr. zák. (tj. otázka existence zákonných podmínek pokračování v trestném činu podle § 89 odst. 3 tr. zák.). Již z uvedeného plyne, že odvolací rozhodnutí nemohlo nabýt podoby požadované obžalovaným (zproštění obžaloby v celém rozsahu), neboť v případě důvodnosti jeho odvolání by se odvolací soud při zrušení napadeného rozsudku mohl omezit jen na zproštění obžalovaného dílčího procesního skutku, o němž bylo nově rozhodnuto, tj. útoku ze dne 25. 10. 2002. K tomuto postupu však nebyly shledány důvody.

Dále odvolací soud vysvětlil další důvody, pro které odvolání obviněného zamítl.